

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Ištvánkové a soudkyň JUDr. Ivany Kotrčové a JUDr. Miluše Farské ve věci žalobce : **V. N. T.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opatovická 4, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o **30.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9.prosince 2013, č.j. 13C 22/2012-71,

t a k t o :

Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Soud I. stupně rozhodl shora označeným rozsudkem tak, že žalované uložil povinnost zaplatit žalobci částku 15.000 Kč s příslušenstvím specifikovaným ve výroku I. Současně zamítl žalobu v rozsahu částky 15.000 Kč s příslušenstvím specifikovaným ve výroku II. Žalované uložil dále povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci ve výši 9.680 Kč (III.).

Takto rozhodl o žalobě, kterou se žalobce se domáhal po žalované zaplacení uvedené částky představující finanční zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která mu vznikla nezákonným trestním stíháním pro údajný trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu dle § 150 odst. 1 trestního zákona (dále jen TZ), vedením trestního řízení u Okresního soudu v České Lípě, jeho délkou a nezákonným zadržením na základě příkazu k zatčení vydaným tímto soudem. Žalobce byl

stíhán neoprávněně pro údajně stejný trestný čin již podruhé, což vnímal jako šikanu, která jej může omezit v podnikatelské činnosti, ale i v souvislosti s povolením dlouhodobého pobytu (kdy musí mít čistý trestní rejstřík). Navíc byl bezdůvodně zadržen a strávil nikoliv krátkou dobu v cele předběžného zadržení. Důvodem byla skutečnost, že se v době doručování předvolání k soudu zdržoval legálně v zahraničí. Uvedl, že jeho výzvě k plnění, která byla u žalované uplatněna v souladu s § 14 zákona č. 82/98 Sb. nebylo vyhověno. Požadoval úrok z prodlení od 30.9.2011, tj. 2 měsíce po podání žádosti o odškodnění.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Učinila nespornou skutečnost, že jí bylo dne 29.7.2011 doručeno podání Mgr. Boučka údajně v zastoupení žalobce. Jmenovaný advokát nedoložil plnou moc ani po výzvě, a proto dospěla k závěru, že nárok je uplatňován neoprávněnou osobou. Dále namítla, že není splněna podmínka nezákonného rozhodnutí ani nesprávného úředního postupu, když trestní řízení bylo skončilo usnesením Okresního soudu v České Lípě ze dne 27.6.2011 (sp.zn. 38 T 183/2010) s tím, že věc byla postoupena Celnímu úřadu v České Lípě s odůvodněním, že se nejednalo o trestný čin. (Od této argumentace v průběhu dalšího řízení upustila). Trestní řízení trvalo 1 rok a 9 měsíců, což neshledává nepřiměřeným za situace, kdy byly problémy s doručováním obžalovanému žalobci na jím udané adresy. Dalšími objektivními důvody byla žádost zástupce žalobce o odročení hlavního líčení a další odročení hlavního líčení pro omluvu tlumočnicka. Žalovaná neshledala nezákonným ani zadržení žalobce. Uvedla, že žalobce se nezdržoval na adrese, kterou uvedl ani nereagoval na tel. číslo, které jako kontaktní sdělil, stejně tak nesdělil orgánům činným v trestním řízení, že odjíždí do Vietnamu.

Soud provedl dokazování listinami a výslechem svědka, advokáta žalobce, který byl pro tento účel zbaven povinnosti mlčenlivosti. Zjistil, že stejné trestné stíhání bylo proti žalobci vedeno u Okresního soudu v České Lípě pod sp.zn. 4 T 147/2008 s tím, že odsuzující rozsudek byl zrušen Krajským soudem v Ústí nad Labem usnesením ze dne 11.11.2008, sp.zn. 55 To 480/2008 a věc byla postoupena Celnímu úřadu v České Lípě ke správnímu řízení. Tento úřad potom svým rozhodnutím ze dne 20.11.2008 řízení zastavil, s tím, že nedošlo k porušení § 8 odst. 2 zákona o ochraně spotřebitele. V této věci již bylo rozhodnuto o odškodnění žalobce Obvodním soudem pro Prahu 2 v řízení vedeném pod sp.zn. 20 C 177/2009.

V projednávaném případě bylo trestní řízení vedeno rovněž u Okresního soudu v České Lípě. pod sp.zn. 38 T 183/2010 a trvalo od srpna 2009 do července 2011. Skončilo stejným způsobem jako řízení předchozí, a to postoupením věci celnímu úřadu ke správnímu řízení (právní moc 8.7.2011). Spis však do dnešního dne celnímu úřadu ke správnímu řízení postoupen nebyl.

Soud věc po právní stránce posoudil dle § 5, § 7, § 8 a § 31a odst. 2 cit.zákona s tím, že rozhodnutí Okresního soudu v České Lípě o postoupení věci je třeba považovat za nezákonné., neboť fakticky ruší účinky zahájeného trestního stíhání. Žalobci proto náleží nárok na náhradu škody, resp. na odškodnění nemajetkové újmy. Konstatoval, že povaha trestné činnosti, pro niž byl žalobce stíhán, nepůsobí přílišné společenské odsouzení stíhaného, jeho stíhání nevešlo ve všeobecnou známost, nebylo medializováno, nebyl stíhán vazebně a v případě odsouzení mu hrozilo uložení trestu na samé spodní hranici trestní sazby – trest podmíněný. Uzavřel, že trestní stíhání působilo na žalobce ohrožujícím způsobem s přihlédnutím k tomu, že je cizinec, potřeboval zde povolení k dlouhodobému pobytu a podnikat. Dobu, po níž trestní řízení trvalo (1 rok a 9 měsíců), neshledal výrazně nepřiměřenou již s ohledem na skutečnost, že v určitých fázích řízení se nedařilo obesílat

žalobce. Na druhé straně uzavřel, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a obecné slušnosti. Odkázal v tomto směru na judikaturu Nejvyššího soudu ČR (dále jen NS). Shledal nejzávažnějším porušením práv žalobce orgány činnými v trestním řízení skutečnost, že byl omezen na osobní svobodě na základě soudem vydaného příkazu k zatčení s tím, že ve spisových materiálech není založen ani protokol o zatčení ani o výsledku zatčeného. S přihlédnutím k újmě na kvalitě osobního a pracovního života žalobce shledal soud žalobu částečně důvodnou, neboť žalobce byl vystaven po dobu trestního stíhání stresu a nejistotě. Byl omezen na osobní svobodě aniž byl o tom sepsán zákonem požadovaný protokol a proveden zákonem požadovaný výsledek žalobce jako zatčené osoby. Konstatování porušení práva neshledal dostatečným a žalobě vyhověl co do částky 15.000 Kč s příslušenstvím s tím, že co do zbytku žalobu zamítl. Pokud jde o úrok z prodlení, ten přiznal od 6.4.2012, tj. ode dne, kdy bylo soudu doručeno vyjádření žalované. Vyšel z toho, že nárok na náhradu majetkové újmy byl uplatněn ve smyslu § 14 odst. 1,3 cit.zák. až doručením žaloby žalované, tj. 15.3.2012. Uplatnění nároku s datem 29.7.2011 neshledal řádným, neboť nebylo ani po výzvě doloženo plnou mocí zástupce žalobce. O nákladech řízení rozhodl dle § 142 odst. 3 o.s.ř. s přihlédnutím k částečnému úspěchu žalobce ve sporu. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto v souladu s § 160 o.s.ř. s přihlédnutím k podmínkám čerpání peněžních částek ze státního rozpočtu.

Proti rozsudku, zamítavému výroku o věci samé a výroku o nákladech řízení, podal žalobce odvolání. Uvedl, že jeho trestní stíhání bylo šikanózní a založené na kolektivní vině, navíc se jednalo o druhé trestní stíhání žalobce pro obdobnou záležitost. Představovalo citelný zásah do práv žalobce, a to navíc za situace, kdy je cizinec. V jeho případě bylo nutno dát do souvislosti i jeho pobytový režim na území ČR, ohrožení práva na ochranu soukromí a rodiny, kdy je v současnosti aplikována politika zbavovat se cizinců. Zdůraznil, že byl nesmyslně v rámci trestního stíhání protiprávně zadržen policií a omezen na osobní svobodě, a to díky malichernosti, jakou bylo doručení listiny. Přitom stačilo kontaktovat jeho právního zástupce. Příkaz k zatčení vydaný Okresním soudem v České Lípě představuje formální demonstraci síly soudu, která nemá nic společného s účelem trestního řízení. Přiznaná částka jako zadostiučinění je velmi nízká a postrádá tak preventivně sankční účinek této penalizace. Poukázal na to, že nedosahuje ani výše průměrné měsíční mzdy v ČR. Pokud jde o náklady řízení, namítl jejich špatný výpočet, když mu bylo přiznáno méně, než mu za zastoupení advokátem náleželo. Navrhl změnu napadených výroků rozsudku tak, že žalobě bude plně vyhověno a přiznány náklady řízení ve správné výši.

Žalovaná podala odvolání proti vyhovujícímu výroku o věci samé a výroku o nákladech řízení. Především vznesla námitku promlčení s tím, že trestní řízení skončilo dne 8.7.2011 a nárok byl řádně uplatněn až 15.3.2012, kdy jí byla doručena žaloba. Stalo se tak po uplynutí šestiměsíční lhůty dle § 32 odst. 3 cit.zák. Poukázal na to, že trestní stíhání působí na téměř každého stíhaného negativním způsobem, jeho intenzitu je však třeba prokázat. Zdůraznila, že čistý trestní rejstřík potřebuje k podnikání i občan ČR, navíc podnikatelská činnost žalobce vůbec nebyla prokázána, natož tvrzený zásah do jeho pracovního života. Závěr soudu o ohrožení případného rozhodnutí o prodloužení pobytu žalobce není ničím podložen, neboť soud neprovedl důkaz v tom směru, zda má žalobce povolen dlouhodobý pobyt na území ČR. Pokud jde o zatčení za účelem předání předvolání k hlavnímu líčení pro předchozí ověřenou nekontaktnost žalobce na jím uváděných adresách, shledala takový postup zcela v souladu s obsahem spisu. Zásah do práv žalobce byl tak dle jejího názoru přeceněn a naopak nedoceněna míra podílu žalobce na vzniklé situaci. Navrhla změnu napadené části rozsudku tak, že žaloba bude v plném rozsahu zamítnuta.

Žalobce ve svém vyjádření setrval na svých tvrzeních a obsahu svého odvolání. Uvedl, že odvolání žalované je jen odrazem libovůle se kterou negativně přistupuje k odškodňování, Nesouhlasil se závěrem žalované ohledně jeho nezákonného zadržení. Zdůraznil v tomto směru, že byl legálně v zahraničí. Vyslovil přesvědčení, že zásah do jeho osobního a pracovního života trestním stíháním byl dostatečně prokázán. Znovu zdůraznil, že u cizince je třeba dávat každé trestní stíhání do souvislosti s jeho pobytovým režimem. Žalobce byl vystaven stresu ohledně případné ztráty pobytu na území ČR, když stejnou situaci zažil již při svém předchozím nezákonném trestním stíhání.

Odvolací soud přezkoumal v rozsahu podaných odvolání rozsudek soudu I. stupně a řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 212 a § 212a o.s.ř. postupem podle § 214 odst. 1 o.s.ř. a dospěl poté k závěru, že odvolání žádného z účastníků není opodstatněné, přičemž neshledal potřebu dalšího dokazování.

Soud I.stupně rozhodl na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a věc posoudil správně i po právní stránce. Odůvodnění jeho rozsudku je zpracováno podrobně a odvolací soud na ně pro stručnost odkazuje.

Odvolací soud se dále zabýval námitkou promlčení, kterou vznesla žalovaná poprvé v odvolacím řízení. Dospěl k závěru, že nárok žalobce není promlčen, tj. že byla zachována šestiměsíční lhůta dle § 32 odst. 3 cit.zák. Z výše uvedených údajů vyplývá, že trestní řízení bylo pravomocně skončeno 8.7.2011, žalobce uplatnil svůj nárok u žalované 29.7.2011. Po obsahové stránce má žalobcovo podání dostačující náležitosti. Nesporným faktem je, že k němu nebyla přiložena plná moc právního zástupce, a to ani přes výzvu žalované. Plná moc pro Mgr. Boučka založená potom do spisu v této věci nese datum 29.7.2011. Odvolací soud, byť se jedná o poněkud jinou situaci, vyšel ze stávající judikatury, která pro účely soudního řízení akceptuje dodatečné doložení plné moci pro zástupce na výzvu soudu. Ta dokonce považuje za dostačující i pokud dodatečně doložená plná moc nese pozdější datum než původně učiněný úkon. V projednávané věci se na plné moci pro Mgr. Boučka nalézá datum 29.7.2011, tedy datum uplatnění nároku u žalované. Byť postup právního zástupce žalobce v dané věci nelze považovat v tomto směru za korektní, je třeba vycházet z toho, že žalobce byl zastoupen Mgr. Boučkem i v době uplatnění nároku u žalované. Podání, jež jménem žalobce v této věci učinil u žalované dne 29.7.2011, je tak třeba považovat za včasné.

Pokud jde o úrok z prodlení, odvolací soud zcela souhlasí se závěrem soudu I.stupně, že úrok náleží žalobci až od 6.4.2012, tj. od data, kdy bylo soudu doručeno vyjádření žalované k žalobě (která jí byla doručena 15.3.2012). V této souvislosti je třeba mít na zřeteli, že v obecné rovině má zvolení advokáta mimo jiné usnadnit řízení a zajistit kvalifikovaný postup v řízení. Neočekává se, že advokát nepředloží plnou moc ani přes výzvu soudu či příslušného orgánu či bude jinak ztěžovat řízení. Pokud tato situace nastala, nelze ji považovat za standardní a je třeba k ní přihlídnout. Tak to zcela správně učinil i soud I.stupně.

Pokud jde o samotnou výši přiznaného odškodnění, soud I.stupně opět zcela správně dospěl k závěru, že je třeba přiznat žalobci odškodnění nemajetkové újmy. Ta mu byla způsobena zásahem do jeho práv v souvislosti se zahájeným a posléze zastaveným trestním řízením a s ním souvisejícím omezením žalobce na osobní svobodě. Závěr prvostupňového soudu, že nepostačí pouhé konstatování porušení práva je rovněž správný, stejně jako závěr o tom, že délka trestního řízení nebyla s ohledem na okolnosti případu nepřiměřená. Přiznaná

výše odškodnění odpovídá zjištěným skutečnostem s tím, že odvolací soud odkazuje, jak již bylo řečeno, na podrobné odůvodnění napadeného rozsudku.

S přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem odvolací soud potvrdil napadený rozsudek soudu I.stupně jako věcně správný dle § 219 o.s.ř., a to včetně výroku o nákladech řízení .

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto dle § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 2 o.s.ř. s tím, že žádný z účastníků nebyl v odvolacím řízení procesně úspěšný.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 30.dubna 2014

**JUDr. Eva Ištvánková,v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:
Helga Švejdvová